

ת"פ 37345/09/14 - מדינת ישראל נגד אחמד אבו סביתאן

בית משפט השלום בירושלים

15 דצמבר 2014

ת"פ 37345-09-14 מדינת ישראל נ' אבו

סביתאן(עציר)

בפני כב' השופטת דנה כהן-לקח

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

אחמד אבו סביתאן (עציר)

הנאשם

גזר-דין

רקע

1. ביום 2.10.2014 הורשע הנאשם, בהתאם להודאתו שניתנה במסגרת הסדר טיעון, בעבירות שיוחסו לו בכתב-אישום מתוקן כדלקמן: התפרעות לפי סעיף 152 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין) (3 עבירות); וכן ניסיון לתקיפת שוטר בנסיבות מחמירות לפי סעיף 274(1)+(2)+(3) בצירוף סעיף 25 לחוק העונשין (3 עבירות).

כתב-האישום המתוקן אשר בעובדותיו הודה הנאשם מחזיק שלושה אישומים. בהתאם לעובדות האישום הראשון, ביום 2.7.2014, בעקבות חשד כי כפעולת נקם לחטיפת שלושת הנערים היהודים נרצח הנער מוחמד אבו-חד'יר ז"ל, התקיימו הפרות סדר בכניסה לשכונת א-טור בירושלים. בהתפרעויות השתתף קטין שזהותו ידועה למאשימה (להלן: הקטין), וכן מספר רב של אנשים אשר זהותם אינה ידועה במדויק למאשימה (להלן: האחרים). בנסיבות אלה, הנאשם, הקטין והאחרים עטו רעלה על פניהם והחלו ליידות אבנים לעבר השוטרים אשר היו במקום. במהלך ההתפרעות יידה הנאשם מספר אבנים לעבר השוטרים. בכל אלה הודה הנאשם ובגין כך הורשע בעבירה אחת של התפרעות, ובעבירה אחת של ניסיון לתקיפת שוטר בנסיבות מחמירות.

בהתאם לעובדות האישום השני, ביום 8.8.2014 החל משעות הערב ועד 9.8.2014 בשעה 01:00, התקיימו הפרות סדר בשכונת א-טור בירושלים. בהתפרעויות השתתפו מספר רב של אנשים אשר זהותם אינה ידועה במדויק למאשימה. הנאשם נטל חלק בהתפרעות יחד עם אדם נוסף שזהותו ידועה למאשימה, וזרק מספר אבנים לעבר השוטרים. בכל אלה הודה הנאשם ובגין כך הורשע בעבירה נוספת (שנייה במספר) של התפרעות, ובעבירה נוספת (שנייה במספר) של ניסיון לתקיפת שוטר בנסיבות מחמירות.

בהתאם לעובדות האישום השלישי, ביום 30.8.2014, החל מהשעה 17:00, התקיימו הפרות סדר בשכונת א-טור בירושלים. בהתפרעות השתתף הנאשם, יחד עם הקטין ועם אחרים שזהותם אינם ידועה במדויק למאשימה. במהלך ההתפרעות נזרקו לעבר השוטרים אבנים, זיקוקים ובקבוקי תבערה. בעקבות הפרות הסדר הוזעק למקום רכב לפיזור

הפגנות, שהיה נהוג על-ידי שני שוטרים. הנאשם נטל חלק בהתפרעות ויידה אבנים לעבר שוטרים שהיו במקום. בכל אלה הודה הנאשם ובגין כך הורשע בעבירה נוספת (שלישית במספר) של התפרעות, ובעבירה נוספת (שלישית במספר) של ניסיון לתקיפת שוטר בנסיבות מחמירות.

2. הצדדים לא הגיעו להסכמה לעניין העונש במסגרת הסדר הטיעון ביניהם, וכל צד נותר חופשי בטיעונו. כמו-כן, נוכח גילו של הנאשם בעת ביצוע העבירות הוריתי על הפנייתו של הנאשם לשירות המבחן ועל הגשת תסקיר בעניינו.

תסקיר שירות המבחן

3. מתסקיר שירות המבחן עולה כי הנאשם הינו בן 20, רווק, עצור מזה כשלושה חודשים. הנאשם הינו בן למשפחה בת 7 נפשות. אביו של הנאשם מובטל מזה חמש שנים בשל מחלת לב ממנה סובל ואמו אינה עובדת. הנאשם החל לעבוד במסעדות שונות וסייע בפרנסת המשפחה. בשנים האחרונות, נוכח מחלת האב, חש הנאשם אחריות גדולה למצבה הכלכלי של משפחתו.

מחד גיסא, שירות המבחן התרשם כי הנאשם הינו צעיר ללא עבר פלילי, מבטא שאיפות נורמטיביות לתפקוד בתחום התעסוקתי ועושה מאמץ להתנהג בחייו באחריות, בעיקר בתחום הכלכלי ומתוך דאגה למשפחתו. עוד צוין כי למעצרו של הנאשם בתיק זה, אותו חווה כאירוע טראומטי, הייתה השפעה חזקה עליו. מאידך גיסא, ההתרשמות היא כי הנאשם מתקשה לבחון באופן ביקורתי את התנהגותו ולזהות דפוסים מכשילים, וכן מתקשה לקחת אחריות על טעויותיו. עוד התרשם שירות המבחן כי לנאשם צורך בריצוי הסביבה על-מנת לחוש ערך עצמי ומוגנות, וכי פעל בצורה אלימה תוך שהוא אינו שוקל את מעשיו והשלכותיהם על זולתו ועל עצמו. גורם סיכון נוסף אליו נתן שירות המבחן דעתו הינה החזרה על ביצוע העבירות על-ידי הנאשם.

במישור ההמלצה - שירות המבחן נמנע מהמלצה שיקומית, והמליץ על ענישה מוחשית של מאסר בפועל. עם זאת, נוכח העדר עבר פלילי וניהול אורח חיים נורמטיבי עובר לביצוע העבירות הנדונות, הומלץ לגזור על הנאשם מאסר בפועל קצר על-מנת למנוע העמקת מעורבות ודפוסים עברייניים.

טיעוני הצדדים לעונש

4. המאשימה עמדה על חומרת המעשים המיוחסים לנאשם ועל הערכים החברתיים שנפגעו בגינם. לגישת המאשימה, מתחם הענישה ההולמת בגין כל אחד מהאישומים נע מ- 6ועד 14 חודשי מאסר בפועל. בהתחשב במכלול נסיבות העניין, עתרה המאשימה להטיל על הנאשם עונש מאסר בפועל המצוי באמצע המתחם בגין כל אישום, ובסך הכל 24 חודשי מאסר בפועל, מאסר על-תנאי, וקנס שלא יפחת מ- 10,000 ₪. המאשימה הגישה פסיקה לתמיכה בטיעוניה.

5. מנגד, בא-כוח הנאשם טען כי מתחם הענישה ההולמת בגין שלושת האישומים נשוא כתב-האישום המתוקן יחדיו נע מ- 6 ועד 8 חודשי מאסר בפועל. הסנגור עמד על מכלול הנסיבות לקולא בעניין מרשו ועתר להסתפק בשישה חודשי

מאסר בפועל ויום. נוכח מצבו הכלכלי של הנאשם וריצוי עונש מאסר בפועל עתר הסנגור להימנע מהשתתף קנס כספי.

ריבוי עבירות - האם יש לקבוע מתחם אחד לכל האישומים או שמא יש לקבוע מתחם נפרד לכל אישום?

6. הנאשם הורשע בעבירות של השתתפות בהתפרעות וניסיון לתקיפת שוטר בנסיבות מחמירות בשלושה מקרים שונים (ביום 2.7.2014; ביום 8.8.2014; וביום 30.8.2014). בהתחשב בכך, מתעוררת השאלה האם כל אישום מהווה אירוע נפרד לצורך קביעת מתחמי ענישה הולמת, או שמא יש להשקיף על האישומים כאירוע אחד כולל לצורך קביעתו של מתחם עונש הולם.

7. לאחרונה, נזקק בית-המשפט העליון בע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל (29.10.2014) לסוגית הפרשנות של המונח "אירוע" בסעיף 40ג הנ"ל לחוק העונשין, ביחס לפרשנות המונח "מעשה" בסעיף 186 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: חוק סדר הדין הפלילי). שלושת שופטי המותב שדנו באותה פרשה, היו תמימי דעים כי המונח "אירוע" בסעיף 40ג לחוק העונשין, רחב יותר מהמונח "מעשה" בסעיף 186 לחוק סדר הדין הפלילי, כך ש"אירוע" אחד יכול לכלול מספר "מעשים". לצד זאת, ניתן להצביע בפסק-הדין על שתי גישות מרכזיות בנוגע לפרשנות המונח "אירוע" לפי סעיף 40ג הנ"ל:

הגישה הפרשנית האחת הינה גישתו של כב' השופט דנציגר. לפי גישה זו, כדי להכריע בשאלה האם תרחיש עובדתי מסוים מהווה "אירוע אחד" או "מספר אירועים" לפי סעיף 40ג לחוק העונשין, על בית-המשפט להפעיל "מבחן צורני-עובדתי" שבוחן האם עבירות אשר בוצעו ברצף ובסמיכות יחסית של זמן ומקום, ניתנות להפרדה (שאז מדובר במספר "אירועים"); או שמא מדובר במכלול אחד של פעולות שמאופיינות במחשבה פלילית אחת ובתכנון פלילי אחד (שאז מדובר ב"אירוע" אחד). לשיטת השופט דנציגר, "המבחן הצורני-עובדתי" הינו בעל אופי לוגי-טכני, המתעלם משאלות שבמהות (כגון: מספר הקורבנות הקונקרטיים או הפוטנציאליים, מהות הנזק והערכים שנפגעו). רק בשלב הבא של קביעת מתחם העונש ההולם וגזירת עונשו של העבריין, נזקק בית-המשפט לשאלות שבמהות ועליו לקבוע, בין היתר, האם לפצל את האירוע למספר "מעשים" כמובנו של מונח זה בסעיף 186 לחוק סדר הדין הפלילי, על כל הנובע מכך במישור העונשי (שם, פסקה 29).

הגישה הפרשנית השנייה הינה גישתה של כב' השופטת ברק-ארז, אליה הצטרף בהסכמה כב' השופט פוגלמן. לפי גישתה של כב' השופטת ברק-ארז, יש לפרש את המונח "אירוע" בסעיף 40ג לחוק העונשין לפי "מבחן הקשר ההדוק". בהתאם למבחן זה, יש לקבוע מתחם עונש הולם אחד בגין פעולות שיש ביניהן קשר ענייני הדוק. ברגיל, קשר כזה ימצא בין עבירות שהייתה ביניהן סמיכות זמנים, או כאשר העבירות היו חלק מאותה תוכנית עבריינית והתקיים ביניהן קשר הדוק, אף כאשר העבירות בוצעו לאורך תקופת זמן שאינה קצרה (שם, פסקה 5). בשלב הבא, על בית-המשפט לקבוע האם כל "אירוע" כולל בחובו "מעשה" אחד או מספר "מעשים", כמובנו של מונח זה לפי סעיף 186 לחוק סדר הדין הפלילי. ודוק, היותו של "אירוע" כולל מספר "מעשים", יכול במקרים מתאימים לשוות לו מידה נוספת של חומרה ולהשפיע על קביעת מתחם הענישה ההולמת (שם, פסקאות 8-10).

כב' השופט פוגלמן, שכאמור הצטרף בהסכמה לעמדתה הפרשנית של כב' השופטת ברק-ארז, הדגיש כי לפי

השקפתו, התיבה "אירוע אחד" רחבה דיה כדי לכלול גם פעולות עברייניות שבוצעו על-פני רצף זמן; כללו מעשים שונים; ביחס לקורבנות שונים; ובמקומות שונים. הכל- כאשר הפעולות היוו מסכת עבריינית אחת לפי בחינה תכליתית-פונקציונאלית (שם, פסקה 2).

8. כאמור, השאלה העומדת להכרעתי כעת הינה האם יש לראות במכלול האישומים נשוא כתב-האישום המתוקן "אירוע" אחד (הכולל מספר מעשים) בנינו ייקבע מתחם עונש הולם אחד כולל; או שמא יש לראות בכל אישום "אירוע" נפרד עם מתחם ענישה הולמת משלו. נראה כי בשאלה זו קיימים פנים לכאן ולכאן, בהתאם לגישות הפרשניות השונות שהובעו בע"פ 4910/13 ג'אבר הנ"ל:

לפי "המבחן הצורני-עובדתי" בו מצדד כב' השופט דנציגר, כל אישום בכתב-האישום המתוקן יכול להוות "אירוע" נפרד לצורך קביעתם של מתחמי ענישה הולמת. מסקנה זו מתבקשת מכך שהעבירות בוצעו בזמנים שונים, תוך מעורבות של אנשים נוספים שאינם בהכרח זהים במסגרת ההתפרעויות, כאשר המקרים ניתנים להפרדה מבחינה מהותית וכרונולוגית באופן שאינו מלאכותי.

לעומת זאת, לפי "מבחן הקשר ההדוק" בו תומכים כב' השופטים ברק-ארז ופוגלמן, על-אף שמדובר במקרים שאירעו בזמנים שונים, ניתן לסבור כי מדובר באותה מסכת עבריינית. מסקנה זו מתבקשת מכך שכל האישומים עוסקים בעבירות של התפרעות וניסיון לתקיפת שוטרים בנסיבות מחמירות על-ידי ידוי אבנים לעבר כוחות הביטחון, וזאת במסגרת הפרות-סדר רבות-משתתפים, בפרק-זמן כולל של כחודשיים, ובמיקום גיאוגרפי דומה (שכונת א-טור בירושלים). לפי גישה זו, יש לקבוע מתחם ענישה הולם אחד בגין מכלול העבירות בהן הורשע הנאשם, בהיותן בגדר "אירוע" אחד.

9. לאחר ששקלתי בדבר, אני סבורה כי אין הכרח להכריע בין שתי הגישות הפרשניות למונח "אירוע", שכן שתי הגישות מובילות לאותה תוצאה עונשית: אם נלך בהתאם לגישה לפיה האישומים מהווים "מספר אירועים" ("מבחן צורני-עובדתי"), הרי נוכח הזיקה בין האישומים (מבחינת טיב העבירות, הרקע האפשרי שהוביל לביצוען, העובדה שבוצעו באותו מיקום גאוגרפי, וכן פרק הזמן הלא-ארוך במהלכו בוצעו מכלול העבירות), יהיה מקום לגזור עונש כולל בגין אותם אירועים כאמור בסעיף 40ג(ב) לחוק העונשין, תוך חפיפה פנימית מסוימת של העונש בגין האירועים השונים. לחלופין, אם נלך בהתאם לגישה לפיה האישומים מהווים מלכתחילה "אירוע אחד" ("מבחן הקשר ההדוק"), הרי במסגרת קביעת המתחם לא ניתן יהיה להתעלם מכך שכל אישום מהווה "מעשה" נפרד כמובנו של מונח זה בסעיף 186 לחוק סדר הדין הפלילי. טיב ומספר המעשים בגינם הורשע הנאשם, ישו מידה של חומרה שתשפיע על קביעת מתחם העונש ההולם הכולל בגין אותם המעשים (ראו והשוו: ע"פ 4316/13 מדינת ישראל נ' חג'אמה (30.10.2014), פסקה 22 לפסק-דינו של כב' השופט דנציגר, אל מול פסק-דינה של כב' השופטת ברק-ארז. יוער כי באותה פרשה, ראה כב' השופט ג'ובראן להותיר את שאלת הגדרתו של המונח "אירוע אחד" בסעיף 40ג לחוק העונשין ללא הכרעה). בין כך ובין אחרת, גזירת העונש המתאים בגדרי המתחמים, מבוססת על אותם עקרונות ושיקולים כמפורט במסגרת תיקון 113 לחוק העונשין. בהתחשב בכך, שתי הגישות הפרשניות למונח "אירוע", עשויות להוביל בסופה של דרך לאותה תוצאה עונשית.

אשר על כן, ונוכח עמדתי לפיה אין הכרח להכריע בין שתי הגישות הפרשניות שהוזכרו, אקבע מתחם עונש הולם

נפרד לגבי כל אישום (זאת בהתאם ל"מבחן הצורני-עובדתי"). בנוסף, אקבע מתחם עונש הולם כולל בגין כלל העבירות בהן הורשע הנאשם (זאת בהתאם ל"מבחן הקשר ההדוק"). לאחר מכן, אפנה לקביעת העונש המתאים.

מתחמי הענישה ההולמת

10. על-פי סעיף 40ג(א) לחוק העונשין יש לקבוע את מתחם העונש ההולם את מעשי העבירות בהתאם לעקרונות ההלימה, תוך התחשבות בערכים החברתיים שנפגעו, במידת הפגיעה בהם, בנסיבות הקשורות בביצוע העבירות ובמדיניות הענישה הנהוגה.

בכל הנוגע לערכים החברתיים שנפגעו - נטילת חלק בידי אבנים לעבר כוחות ביטחון במסגרת התפרעות רבת-משתתפים, טומנת בחובה סיכון ברור לחיים ולגוף של העוסקים במלאכת אכיפת החוק, וכן פגיעה ממשית בסדר הציבורי ובעקרון שלטון החוק. סיכון מובהק טמון באישום השלישי במסגרתו יידה הנאשם אבנים לעבר כוחות ביטחון במסגרת התפרעות, במהלכה נזרקו לעבר השוטרים לא רק אבנים אלא גם זיקוקים ובקבוקי תבערה (אעיר כי לנאשם עצמו יוחס ידיו אבנים בלבד).

בחינת נסיבות ביצוע העבירות במקרה שלפניי מלמדת כי הנאשם לקח חלק בהתפרעויות רבות-משתתפים שהתרחשו בשכונת א-טור בירושלים בשלוש הזדמנויות שונות. במסגרת המקרה הראשון (נשוא האישום הראשון לכתב-האישום המתוקן) הנאשם נטל חלק בהתפרעות, היה רעול פנים ויידה מספר אבנים לעבר השוטרים. יוער כי העובדה שהנאשם היה רעול פנים, מהווה נסיבה מחמירה שכן יש בה כדי להעיד על תעוזה ותכנון, וכן על בחירה לבצע את המעשים על-אף המודעות לכך שהינם אסורים. מעובדות כתב-האישום המתוקן עולה לכאורה כי **הרקע** לביצוע המעשים היה טמון בחשד לפיו כפעולת נקם לחטיפת שלושת הנערים היהודים, נרצח הנער מוחמד אבו חד'יר ז"ל. בעניין זה, אעיר כי אף אם יטען הטוען שהנאשם שהיה נתון בסערת רגשות כתוצאה מאותו אירוע (שללא ספק היה מזעזע וראוי לכל גינוי), הרי אין בכך כדי להצדיק ידיו אבנים לעבר שוטרים הממלאים תפקידם כחוק.

במסגרת המקרה השני (נשוא האישום השני לכתב-האישום המתוקן), אשר אירע למעלה מחודש לאחר מכן, נטל הנאשם חלק בהתפרעות רבת משתתפים בשכונת א-טור, ויידה מספר אבנים לעבר השוטרים.

במסגרת המקרה השלישי (נשוא האישום השלישי לכתב-האישום המתוקן), אשר אירע כשלושה שבועות לאחר המקרה השני, היה מדובר בהתפרעות רבת-משתתפים במהלכה נזרקו לעבר השוטרים אבנים, זיקוקים ובקבוקי תבערה, עד כי הוזעק למקום רכב לפינוי הפגנות. הנאשם נטל חלק בהתפרעות ויידה אבנים לעבר השוטרים שהיו במקום.

נסיבות ביצוע העבירות בשלושת המקרים המתוארים לעיל הינן חמורות, וכך גם עוצמת הפגיעה בערכים המוגנים.

בחינת **מדיניות הענישה הנוהגת** מלמדת כי בתי-המשפט נוהגים להטיל במקרים דומים עונשים הכוללים רכיב של מאסר בפועל לריצוי מאחורי סורג וברית. יוער כי במקרים אחרים בעבר, נקבעו מתחמי ענישה הולמת לאירוע בודד של התפרעות וידי אבנים לעבר כוחות ביטחון, שנעו מחודשים ספורים של מאסר בפועל ועד שנת מאסר בפועל ויותר (ראו והשוו: עפ"ג (מחוזי ירושלים) 48515-02-14 קאווס נ' מדינת ישראל (22.6.2014); וכן לעפ"ג (מחוזי ירושלים) 45440-10-13 מדינת ישראל נ' אבו מאדי (18.11.2013)). עוד יוער כי בגין אירוע בודד של התפרעות וניסיון לתקיפת שוטרים בנסיבות מחמירות על-ידי ידי אבנים, כאשר לא היתה פגיעה בשוטר וכאשר העבריין נטל אחריות ונעדר עבר פלילי, נוהג בית-משפט זה להטיל עונש של שלושה חודשי מאסר בפועל ויום. במקרה דנן, עסקינן בשלושה מקרים העלולים להצביע על דפוס פעולה חוזר ונישנה, כאשר באחד המקרים היה הנאשם רעול פנים. כל אלה מהווים נסיבות מחמירות שיש בהן כדי להשפיע על גזירת הדין.

11. בהתחשב בעקרון המנחה של ההלימה; בהתחשב בערכים שנפגעו ובעוצמת הפגיעה בערכים אלה; בהתחשב בנסיבות ביצוע העבירות; ובהתחשב במדיניות הענישה הנוהגת; אני סבורה כי מתחמי הענישה ההולמת בתיק זה הינם כדלקמן:

בהתאם ל"מבחן הצורני-עובדתי" (לפיו עסקינן ב"מספר אירועים" נפרדים), **מתחם העונש ההולם בגין כל אחד מן האישומים** נשוא כתב-האישום המתוקן נע ממספר בודד של חודשי מאסר בפועל ועד 12 חודשי מאסר בפועל ויותר (ראו: ההפניות בפיסקה 10 בדבריי לעיל).

בהתאם ל"מבחן הקשר ההדוק" (לפיו עסקינן ב"אירוע אחד" הכולל "מספר מעשים"), **מתחם העונש ההולם בגין שלושת האישומים** נשוא כתב-האישום המתוקן נע מ-12 ועד 30 חודשי מאסר בפועל ויותר.

לא ראיתי לחרוג ממתחמים אלה לקולא (משיקולי שיקום) או לחומרה (משיקולי הגנה על שלום הציבור).

העונש המתאים

12. לצורך גזירת העונש בגדרי המתחם שקבעתי, יש להתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות כאמור בסעיף 40יא לחוק העונשין.

לחובת הנאשם שקלתי את חומרת המעשים בהם הורשע לגבי שלושה מקרים שונים, ואת הצורך להרתיע את היחיד ואת הרבים מפני הישנות המעשים (בפרט על רקע התקופה המתוחה והפרות-הסדר החוזרות ונשנות בירושלים).

לקולא, שקלתי את הודאת הנאשם בעובדות כתב-האישום המתוקן ואת נטילת האחריות מצדו. כמו-כן ניתן משקל לכך שהנאשם נעדר הרשעות קודמות. בנוסף, שקלתי את נסיבותיו האישיות של הנאשם כפי שעלו מתסקיר שירות המבחן ומטיעוני הסנגור לפניי, וכן את גילו של הנאשם שהיה "צעיר-בגיר" בעת ביצוע העבירות. מדובר במאסר ראשון של הנאשם, ויש להניח כי אינו קל עבורו ועבור משפחתו. כל אלה ממקמים את עונשו של הנאשם ברף התחתון

של המתחמים שנקבעו. אעיר כי מאחר שאין מדובר בעבירות כלכליות, ומאחר שאגזור על הנאשם עונש מאסר בפועל לתקופה ממשית, לא ראיתי להוסיף לעונש רכיב של קנס כספי.

סוף דבר

13. נוכח מכלול הטעמים שפורטו, אני גוזרת על הנאשם כדלקמן:

א. 12 חודשי מאסר בפועל, החל מיום מעצרו.

ב. מאסר על-תנאי לתקופה של 4 חודשים למשך שלוש שנים מיום שחרורו של הנאשם ממאסר. התנאי הוא שהנאשם לא יעבור עבירת התפרעות או כל עבירה של תקיפת שוטר מסוג עוון.

ג. מאסר על-תנאי לתקופה של 7 חודשים למשך שלוש שנים מיום שחרורו של הנאשם ממאסר. התנאי הוא כי הנאשם לא יעבור כל עבירה של תקיפת שוטר מסוג פשע.

המזכירות תמציא העתק פרוטוקול זה לשירות המבחן למבוגרים.

זכות ערעור לבית-המשפט המחוזי בתוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, כ"ג כסלו תשע"ה, 15 דצמבר 2014, במעמד הצדדים.